

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1476/2022
24.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Драгане Бољевић, Данијеле Николић и Бранислава Босилковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милорад Ђукић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Основни суд у Шапцу, чији је законски заступник Државно правобранилаштво – Одељење у Ваљеву, ради новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу Гжрр 172/2021 од 19.07.2021. године, у седници одржаној 24.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Шапцу Гжрр 172/2021 од 19.07.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Шапцу Гжрр 172/2021 од 19.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Богатићу Прр 16/20 од 24.02.2021. године, првим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу због повреде права на суђење у разумном року исплати из средстава намењених покрићу текућих расхода судова износ од 1.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од дана пресуђења, па до исплате. Другим ставом изреке, одбијен је захтев тужиоца да од досуђених 1.000 евра у динарској противвредности па до тражених 2.800 евра на име накнаде штете због повреде права на суђење у разумном року, а за износ од 1.800 евра, као неоснован. Трећим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати из средстава намењених покрићу текућих расхода судова на име трошкова парничног поступка износ од 39.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Шапцу Гжрр 172/21 од 19.07.2021. године, првим ставом изреке, преиначена је првостепена пресуда у обавезујућем делу става првог изреке, тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Шапцу И 1215/15 исплати износ од 400 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, са законском затезном каматом на валуту евро

почев од 24.02.2021. године, као дана пресуђења до коначне исплате, док је тужбени захтев тужиоца преко овог па до првостепеном одлуком досуђеног износа од 1.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, са законском затезном каматом на валуту евро почев од 24.02.2021. године, као дана пресуђења па до коначне исплате, одбијен као неоснован. Другим ставом изреке, преиначена је првостепена пресуда у досуђујућем делу става трећег изреке, тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова првостепеног поступка исплати износ од 33.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате, док је захтев тужиоца за накнаду ових трошкова преко овог па до првостепеном пресудом досуђеног износа од 39.000,00 динара, одбијен. Трећим ставом изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова жалбеног поступка исплати износ од 12.000,00 динара.

Против правноснажног другостепеног решења, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

У конкретном случају, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као о посебној ревизији. Правноснажном пресудом одлучено је о накнади на име новчаног обештећења за неимовинску штету која је тужиоцу изазвана повредом права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Шапцу И 1215/15, којом је утврђено да је тужбени захтев делимично основан, а тужена обавезана да наведену накнаду плати тужиоцу са припадајућом каматом. О овом праву тужиоца и о висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба за уједначавањем судске праксе, нити новим тумачењем права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не

прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба је поднета дана 29.06.2020. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 350.000,00 динара. Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужиоца није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

У конкретном случају, нема места примени одредаба о дозвољености ревизије на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, иако је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда у делу одлуке о главној ствари, јер се наведена одредба може применити само када се примењује општим режим допуштености овог правног лека, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог закона (ЗПП) или посебним законом, одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спора није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић